

VERSTOPPERTJE

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Raffaella Huizinga, 2017

Pim Storm

Melanchthon Schiebroek

‘Hij zal wel in de bosjes zitten bij het spoor,’ zegt een van de verzorgers, ‘daar gaat hij wel vaker heen. Kijk, daar staat hij weer met een halve boom in zijn handen.’

‘Wat is dat toch met die man?’

Jos is weggelopen. Hij heeft er niet bij nagedacht. Het kwam gewoon in hem op en hij ging. Waar naartoe precies weet hij nog niet. Hij weet alleen dat hij even weg wil van de mensen. Al die mensen. Allemaal zo opdringerig en luidruchtig. Des te fijner vindt hij het om zich in een zee van rust te wanen. Niet zozeer in een zee van stilte, want dan komen er stemmetjes in zijn hoofd. Nee, het zijn de geluiden van de natuur die zo vertrouwd voelen en hem tot rust brengen: de geluiden van vogels, het ritselen van de bladeren terwijl de wind erdoorheen waait, het knisperen van de ondergrond wanneer hij een stap zet.

Jos is dement. Hij is drieënzeventig en hij heeft vrijwel niemand om zich heen. Het kost hem steeds meer moeite om zijn omgeving te begrijpen. Toch weet hij over zijn jongere jaren nog de bontste verhalen te vertellen. Hij herleeft deze verhalen. En dan vertelt hij ze.

Vroeger - dat vindt Jos een fijn woord - haalde Jos van alles uit met zijn beste vriend Jacob. Ze deden al wat niet mocht en dat maakte niet uit, omdat Jacob hen er toch wel uit wist te praten. Maar toen ging Jacob naar een andere school en keerde Jos geheel in zichzelf. Het is Jos nooit meer gelukt contact te leggen met andere mensen.

Aan tafel in het verzorgingstehuis luisteren Jos' medebewoners gebiologeerd naar zijn verhalen. De verzorgers staan tijdens zijn lange monologen altijd in de buurt om in te grijpen wanneer zijn emoties de overhand nemen. Jos kan helemaal opgaan in zijn verhalen. En als hij merkt dat hij zichzelf niet meer herkent in zijn eigen verhalen, doet dat pijn. De jongeman in die verhalen bestaat niet meer. Voor hij het weet, staan er drie verzorgers om hem heen en wordt hij naar zijn stoel bij het raam gebracht waar hij weer even bij kan komen. Naar buiten kijken doet hem goed. Achter het raamkozijn kijkt hij naar de vogeltjes in de oude eikenboom.

Gekraak. Er komt iemand aan. Het zullen de verzorgers wel weer zijn. Mensen. En hij had nog zo gedacht dat ze hem hier niet zouden vinden. Maar er is nog hoop: Jos kan zich altijd nog schuilhouden. De kunsten daarvan heeft Jacob hem ooit geleerd. Jacob was twee jaar ouder en daarmee tien jaar wijzer. Jacob wist alles.

Jos gaat lopen, op zoek naar een struik. Heel zachtjes, want zijn onverwachte bezoekers mogen hem niet horen. Stapje voor stapje, totdat hij de perfecte plek heeft gevonden. Daar zullen ze hem nooit vinden.

Hij doet alsof hij er niet is.

‘Hé, Jos, daar ben je. Je hebt je weer verstopt, zie ik.’

‘Doet hij dat dan vaker?’

‘Hij is boswachter geweest.’